

บทที่ 6

The Lottery

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Shirley Jackson ผู้ประพันธ์เรื่อง "The Lottery"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "The Lottery" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 ตัวละคร (character)
 - 3.2 การสร้างความขัดแย้ง (Conflict)
 - 3.3 การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)
 - 3.4 ฉาก (setting)
 - 3.5 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.6 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. Shirley Jackson เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1919 - 1965
2. "The Lottery" เป็นเรื่องสั้นที่ชี้ให้เห็นถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 2.1 ประเพณีมีอยู่ในทุกชาติทุกภาษา ประเพณีเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความเชื่อ ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของผู้ปฏิบัติ
 - 2.2 ประเพณีบางอย่าง ถ้าผู้ปฏิบัติเห็นว่าล้าสมัย หรืออาจจะทำให้ผู้ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน เกิดการแตกแยกก็อาจจะมีการยกเลิกประเพณีนั้น โดยเฉพาะในยุคที่มีการพัฒนาทางเทคโนโลยี คนรุ่นใหม่ ๆ อาจจะไม่ยึดถือประเพณีที่บรรพบุรุษของคนได้ปฏิบัติ มา เช่น ชาวเขาของไทย ชาวเขารุ่นใหม่อาจจะเห็นประเพณีที่ปู่ย่าตายายของตนได้ปฏิบัติ กันเป็นเรื่องไร้สาระ ก็ดัดกันความเจริญ ขณะเดียวกันอาจนำเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้าไปพัฒนา

ท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่ เช่น วิธีการรักษาโรคภัยไข้เจ็บด้วยวิธีการรักษาแบบสมัยใหม่ พวกเขาต้องพยายามอธิบายให้ผู้คนในท้องถิ่นของพวกเขาเห็นว่าไสยศาสตร์ที่พวกเขาเชื่อกัน ไม่อาจรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้

2.3 ประเพณีที่ปฏิบัติกันมานานจนซึมซับเข้าไปในผู้ปฏิบัติ อาจยากแก่การเปลี่ยนความคิด หรือความเชื่อของผู้ปฏิบัติ เช่น ประเพณีเช่นไหว้คนตายหรือบรรพบุรุษด้วยอาหารดีๆ รวมทั้งสิ่งอื่นๆ ในวันเซ็งเหม็งของชาวจีนนั้น คงไม่มีใครอาจหาญกล้าบอก ว่า ประเพณีควรยกเลิกเพราะเป็นการสิ้นเปลือง รวมถึงยังเสียเวลากับการเดินทางไปกราบไหว้สุสานบรรพบุรุษตามที่ต่างๆ ถ้าหากมีใครกล้าทำกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาก อาจจะถูกมองว่าเป็นคนไม่เคารพประเพณี

2.4 ประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ก็เป็นประเพณีที่ทำกันมาช้านาน เพื่อหาพระรับบาปมาทำการลงโทษ แต่ไม่มีใครแสดงความคิด หรือต่อต้านประเพณี ดังนั้นในปีหนึ่ง จึงต้องมีผู้ตายอย่างน้อย 1 คน ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำผิดอะไรเลย

2.5 ในขณะที่ผู้จับสลาก ผู้ใดได้ใบที่มีจุดดำอยู่บนสลาก เขารู้ว่าเขาต้องตาย เขาจะรู้สึกทันทีว่าทำไมเขาต้องตาย คนอื่นๆ ที่ไม่ได้ตกอยู่ในสภาพเช่นเขาอาจจะไม่มีความรู้สึกอย่างเขา จนกระทั่งถ้าวันใดเขาต้องตกอยู่ในสภาวะเช่นเดียวกับบุคคลนี้ เขาก็จะมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน คือ ไม่อยากตาย และเห็นว่าการได้รับเลือกเป็นพระรับบาปแทนคนอื่นทั้งหมดในหมู่บ้าน เป็นความไม่ยุติธรรม

จุดประสงค์

1. เล่าประวัติของ Shirley Jackson ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "The Lottery"
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความน่า

วิถีชีวิตในปัจจุบันทำให้เราเห็นว่าประเพณีบางอย่างก็เป็นสิ่งที่ดีควรอนุรักษ์ไว้ บางอย่างก็ควรยกเลิกไป แต่ใครจะเป็นผู้ตัดสินว่าอะไรดีและอะไรไม่ดี เพราะบางครั้งประเพณี บางอย่างที่เป็นประโยชน์สำหรับคนบางกลุ่ม เขาก็คิดว่าเป็นประเพณีที่ดี ในขณะที่ผู้ที่ไม่ มีผลประโยชน์ด้วย อาจจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็ได้ เช่น ประเพณีการจุดพลุ ประทัด หรือ ดอกไม้ไฟในวันลอยกระทง ถ้ายกเลิกไปอาจทำให้ผู้ที่ประกอบอาชีพทำสิ่งเหล่านี้ขาดรายได้ ไป ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมให้เลิกประเพณี แต่พวกที่ไม่มีอาชีพในการทำพลุ ประทัด หรือ ดอกไม้ไฟ อาจเห็นว่าสิ่งเหล่านี้อันตราย หรือพวกที่มีบ้านเรือนใกล้กับผู้ผลิตสิ่งเหล่านี้ ย่อมเสี่ยงกับการเกิดไฟไหม้ พวกเขาอยากให้อยกเลิกประเพณีนี้ เมื่อไม่มีใครกล้าตัดสิน แม้กระทั่งรัฐบาลเอง เราจึงยังเห็นประเพณีที่ดีและไม่ดีปะปนอยู่ในสังคมเสมอๆ

1. ประวัตินักประพันธ์ - Shirley Jackson (1919-1965)

Shirley Jackson เป็นนักเขียนสตรีชาวอเมริกัน อาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ ที่ชื่อ Vermont (เวอร์มอนท์) กับสามีซึ่งเป็นทั้งนักเขียนและนักวิจารณ์ชื่อ Stanley Edgar Hyman งานเขียนของเธอมักจะเขียนจากประสบการณ์ และจากการสังเกตชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองนี้ อย่างใกล้ชิด ดังนั้น งานเขียนของเธอจึงมักจะเป็นแนวเชิงวิจารณ์ชีวิตในสังคม เช่น เรื่อง "Life Among the Savages" (1953) และ "Raising Demons" (1957) ซึ่งเป็นเรื่องของ ครอบครัวในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในนิวอิงแลนด์อันสอดแทรกอารมณ์ขันเอาไว้ เทคนิคที่เธอ ใช้นั้นมักจะเป็นแบบสังขรรณผสมผสานกับความเชื่อในสิ่งลึกลับ เรื่องสั้นและนวนิยายส่วนใหญ่ มักปรากฏถึงความเชื่อในประเพณีอันน่าสะพรึงกลัวเอาไว้ ทำให้ผู้อ่านตื่นตระหนกตกใจกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องที่เธอแต่ง จนบางครั้งดูประหนึ่งเหมือนเป็นเรื่องนิทานปรัมปราหรือ นิทานเปรียบเทียบไป

งานเขียนทางด้านนวนิยายมี

The Road Through The Wall (1948)

Hangsman (1951)

The Bird's Nest (1954)

We Have Always Lived in The Castle (1963)

งานเขียนทางด้านเรื่องสั้นรวมไว้เป็นชุดภายใต้ชื่อของ The Lottery (1949)

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

งเล้าประวัติของ Shirley Jackson มาพอสังเขป

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "The Lottery" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Story and Structure - Second Edition by Laurence Perrine, printed in U.S.A. by Harcourt, Brace & World, Inc., 1966 หน้า 227-234

The morning of June 27th was clear and sunny, with the fresh warmth of a full-summer day; the flowers were blossoming **profusely**¹ and the grass was richly green. The people of the village began to gather in the square, between the post office and the bank, around ten o'clock; in some towns there were so many people that the lottery took two days and had to be started on Jun 26th but in this village, where there were only about three hundred people, the whole lottery took less than two hours, so it could begin at ten o'clock in the morning and still be through in time to allow the villagers to get home for noon dinner.

The children assembled first, of course. School was recently over for the summer, and the feeling of liberty sat uneasily on most of them; they tended to gather together quietly for a while before they broke into **boisterous**² play, and their talk was still of the classroom and the teacher, of books and **reprimands**³. Bobby Martin had already stuffed his pockets full of stones, and the other boys soon followed his example, selecting the smoothest and roundest stones; Bobby and Harry Jones and Dickie Delacroix---the villagers pronounced this name "Dellacroy"---eventually made a great pile of stones in one

อธิบายศัพท์

1. profusely : plentifully = อย่างมากมาย
2. boisterous : violent ; noisy rough = อึกทึก
3. reprimands : a severe or official reproof = การถูกตำหนิ

corner of the square and guarded it against the raids of the other boys. The girls stood aside talking among themselves, looking over their shoulders at the boys, and the very small children rolled in the dust or clung to the hands of their older brothers or sisters.

Soon the man began to gather, surveying their own children, speaking of planting and rain, tractors, and taxes. They stood together, away from the pile of stones in the corner, and their jokes were quiet and they smiled rather than laughed. The women, wearing faded house dresses and sweaters, came shortly after their menfolk. They greeted one another and exchanged bits of gossip as they went to join their husbands. Soon the women, standing by their husbands, began to call to their children, and the children came reluctantly, having to be called four or five times. Bobby Martin ducked under his mother's grasping hand and ran laughing, back to the pile of stones. His father spoke up sharply, and Bobby came quickly and took his place between his father and his oldest brother. The lottery was conducted--as were the square dances, the teenage club, the Halloween program--by Mr. Summers, who had time and energy to devote to civic activities. He was a round-faced, jovial¹ man and he ran the coal business, and people were sorry for him because he had no children and his wife was a scold. When he arrived in the square, carrying the black wooden box, there was a murmur of conversation among the villagers, and he waved and called, "Little late today, folks." The postmaster, Mr. Graves, followed him, carrying a three-legged stool, and the stool was put in the center of the square and Mr. Summers set the black box down on it. The villagers kept their distance, leaving a space between themselves and the stool, and when Mr. Summers said, "Some of you fellows want to give me a hand?" There was a hesitation before two

1. jovial : merry = ำเริง สนุกสนาน

men, Mr. Martin and his oldest son, Baxter, came forward to hold the box steady on the stool while Mr. Summers stirred up the papers inside it.

The original **paraphernalia**¹ for the lottery had been lost long ago, and the black box now resting on the stool had been put into use even before Old Man Warner, the Oldest man in town, was born. Mr. Summers spoke frequently to the villagers about making a new box. But no one liked to upset even as much tradition as was represented by the black box. There was a story that the present box had been made with some pieces of the box that had preceded it; the one that had been constructed when the first people settled down to make a village here. Every year, after the lottery, Mr. Summers began talking again about a new box, but every year the subject was allowed to fade off without anything's being done. The black box grew shabbier each year; by now it was no longer completely black but splintered badly along one side to show the original wood color, and in some places faded or **stained**².

Mr. Martin and his oldest son, Baxter, held the black box securely on the stool until Mr. Summers had stirred the papers thoroughly with his hand. Because so much of the ritual had been forgotten or discarded, Mr. Summers had been successful in having slips of papers substituted for the chips of wood, that had been argued, had been used for generations. Chips of wood, Mr. Summers had argued, had been all very well when the village was tiny, but now that the population was more than three hundred and likely to keep on growing, it was necessary to use something that would fit more easily into the black box. The night before the lottery, Mr. Summers and Mr. Graves made up the slips of paper and put them in the box, and it was then taken to the safe of Mr. Summers' coal company and locked up until Mr. Summers was ready to take it to the square next morning.

1. paraphernalia : miscellaneous things = ของกระจุกกระจิก เครื่องประกอบ
2. stained : discolored ; spoiled = ดำง เปื้อน เป็นรอย

The rest of the year, the box was put away, sometimes one place, sometimes another; it had spent one year in Mr. Graves' s barn and another year underfoot in the post office, and sometimes it was set on a shelf in the Martin grocery and left there.

There was a great deal of **fussing**¹ to be done before Mr. Summers declared the lottery open. There were the lists to make up—of heads of families, heads of households in each family, members of each household in each family. There was the proper swearing-in of Mr. Summers by the postmaster, as the official of the lottery; at one time, some people remembered, there had been a recital of some sort, performed by the official of the lottery, a **perfunctory**² tuneless chant that had been rattled off duly each year; some people believed that the official of the lottery used to stand just so when he said or sang it, others believed that he was supposed to walk among the people, but years and years ago this part of the ritual had been allowed to lapse. There had been, also, a ritual salute, which the official of the lottery had had to use in addressing each person who came up to draw from the box, but this also had changed with time, until now it was felt necessary only for the official to speak to each person approaching. Mr. Summers was very good at all this; in his clean white shirt and blue jeans, with one hand resting carelessly on the black box, he seemed very proper and important as he talked interminably to Mr. Graves and the Martins.

Just as Mr. Summers finally left off talking and turned to the assembled villagers, Mrs. Hutchinson came hurriedly along the path to the square, her sweater thrown over her shoulders, and slid into place in the back of the crowd. "Clean forgot what day it was," she said to Mrs. Delacroix, who stood

1. fussing : nervous activity or excitement = สิ่งยุ่งยาก

2. perfunctory : formal = ที่เป็นพิธีการ

next to her, and they both laughed softly. "Thought my old man was out back stacking wood," Mrs. Hutchinson went on, "and then I looked out the window and the kids were gone, and then I remembered it was the twenty-seventh and came a-running." You're in time, though. They're still talking away up there."

Mrs. Hutchinson craned her neck to see through the crowd and found her husband and children standing near the front. She tapped Mrs. Delacroix on the arm as a farewell and began to make her way through the crowd. The people separated good-humoredly to let her through; two or three people said, in voices just loud enough to be heard across the crowd, "Here comes your Missus, Hutchinson," and "Bill, she made it after all." Mrs. Hutchinson reached her husband, and Mr. Summers, who had been waiting, said cheerfully, "Thought we were going to have to get on without you, Tessie." Mrs. Hutchinson said, grinning¹. "Wouldn't have me leave m' dishes in the sink, now, would you, Joe?" and soft laughter ran through the crowd as the people stirred back into position after Mrs. Hutchinson's arrival.

"Well, now," Mr. Summers said soberly, "Guess we better get started, get this over with, so we can go back to work. Anybody ain't here?"

"Dunbar," several people said. "Dunbar, Dunbar."

Mr. Summer consulted his list. "Clyde Dunbar," he said.

"That's right. He's broke his leg, hasn't he? Who's drawing for him?"

"Me, I guess," a woman said, and Mr. Summers turned to look at her.

"Wife draws for her husband," Mr. Summers said. "Don't you have a grown boy to do it for you, Janey?" Although Mr. Summers and everyone else in the village knew the answer perfectly well, it was the business of the official of the lottery to ask such questions formally. Mr. Summers waited with an expression of polite interest while Mrs. Dunbar answered.

1. grinning : smiling broadly = ยิ้มกว้าง

"Horace's not but sixteen yet," Mrs. Dunbar said regretfully. "Guess I gotta fill in for the old man this year."

"Right," Mr. Summers said. He made a note on the list he was holding. Then he asked, "Watson boy drawing this year?"

A tall boy in the crowd raised his hand. "Here, he said." I'm drawing for my mother and me." He blinked his eyes, nervously and ducked his head as several voices in the crowd said things like "Good fellow, Jack," and "Glad to see your mother's got a man to do it."

"Well," Mr. Summers said, "guess that's everyone. Old Man Warner make it?"

"Here," a voice said, and Mr. Summers nodded.

A sudden hush fell on the crowd as Mr. Summers cleared his throat and looked at the list. "All ready?" he called. "Now I'll read the names—heads of families first—and the men come up and take a paper out of the box. Keep the paper folded in your hand without looking at it until everyone has had a turn. Everything clear?"

The people had done it so many times that they only half listened to the directions; most of them were quiet, wetting their lips, not looking around. Then Mr. Summers raised one hand high and said, "Adam." A man disengaged himself from the crowd and came forward. "Hi, Steve," Mr. Summers said, and Mr. Adams said, "Hi, Joe." They grinned at one another humorlessly and nervously. Then Mr. Adams reached into the black box and took out a folded paper. He held it firmly by one corner as he turned and went hastily back to his place in the crowd, where he stood a little apart from his family, not looking down at his hand.

"Allen," Mr. Summers said. "Anderson Bentham."

"Seems like there's no time at all between lotteries any more," Mrs. Delacroix said to Mrs. Graves in the back row. "Seems like we got through with the last one only last week."

"Time sure goes fast," Mrs. Graves said.

"Clark. . . Delacroix."

"There goes my old man," Mrs. Delacroix said. She held her breath while her husband went forward.

"We're next," Mrs. Graves said. She watched while Mr. Graves came around from the side of the box, greeted Mr. Summers gravely, and selected a slip of paper from the box. By now, all through the crowd there were men holding the small folded papers in their large hands, turning them over nervously. Mrs. Dunbar and her two sons stood together, Mrs. Dunbar holding the slip of paper.

"Harburt, . . . Hutchinson."

"Get up there, Bill," Mrs. Hutchinson said, and the people near her laughed.

"Jones."

"They do say," Mr. Adams said to Old Man Warner, who stood next to him, "that over in the north village they're talking of giving up the lottery."

Old man Warner snorted. "Pack of crazy fools," he said. "Listening to the young folks, nothing's good enough for them. Next thing you know, they'll be wanting to go back to living in caves, nobody work any more, live that way for a while. Used to be a saying about 'Lottery in June, corn be heavy soon.' First thing you know, we'd all be eating stewed chickweed¹ and acorns². There's always been a lottery," he added petulantly³. "Bad enough to see young Joe Summers up there joking with everybody."

"Some places have already quit lotteries," Mrs. Adams said.

"Nothing but trouble in that," Old Man Warner said stoutly. "Pack of

1. chickweed	: any of various weeds with seeds and leaves that birds eat
= พืชที่มีเมล็ด และใบไม้ที่นกกิน
2. acorns	: seeds or fruits of the oak tree = ผลของต้นโอ๊ก
3. petulantly	: annoyedly = อย่างรำคาญใจ

young fools."

"Martin." And Bobby Martin watched his father go forward. "Overdyke ...Percy."

"I wish they'd hurry," Mrs. Dunbar said to her older son. "I wish they'd hurry."

"They're almost through," her son said.

"You get ready to run tell Dad," Mrs. Dunbar said.

Mr. Summers called his own name and then stepped forward precisely and selected a slip from the box. Then he called, "Warner."

"Seventy-seventh year I been in the lottery," Old Man Warner said as he went through the crowd. "Seventy-seventh time."

"Watson." The tall boy came awkwardly through the crowd. Someone said, "don't be nervous, Jack," and Mr. Summers said, "Take your time, son."

"Zanini."

After that, there was a long pause, a breathless pause, until Mr. Summers, holding his slip of paper in the air, said, "All right, fellows." For a minute, no one moved, and then all the slips of paper were opened. Suddenly, all women began to speak at once, saying, "Who is it?" "Who's got it?" "Is it the Dunbars?" "Is it the Watsons?" Then the voices began to say, "It's Hutchinsons. It's Bill Hutchinson got it."

"Go to tell your father," Mrs. Dunbar said to her older son.

People began to look around to see the Hutchinsons. Bill Hutchinsons was standing quiet, staring down at the paper in his hand. Suddenly, Tessie Hutchinson shouted to Mr. Summers. "You didn't give him time enough to take any paper he wanted. I saw you. It wasn't fair."

"Be a good sport, Tessie," Mrs. Delacroix called, and Mrs. Graves said, "All of us took the same chance."

"Shut up, Tessie," Bill Hutchinson said.

"Well, everyone," Mr. Summers said, "that was done pretty fast, and now we've got to be hurrying a little more to get done in time." He consulted his next list. "Bill," he said, "You draw for the Hutchinson family. You got any other households in the Hutchinsons?"

"There's Don and Eva," Mrs. Hutchinson yelled. "Make them take their chance!"

"Daughters draw with their husbands' families, Tessie," Mr. Summers said gently. "You know that as well as anyone else."

"It wasn't fair," Tessie said.

"I guess not, Joe," Bill Hutchinson said regretfully. "My daughter draws with her husband's family, that's only fair. And I've got no other family except the kids."

"Then as far as drawing for families is concerned, it's you," Mr. Summers said in explanation, "and as far as drawing for households is concerned, that's you, too. Right?"

"Right," Bill Hutchinson said.

"How many kids, Bill?" Mr. Summers asked formally.

"Three," Bill Hutchison said. "There's Bill, Jr., and Nancy, and little Dave. And Tessie and me."

"All right, then," Mr. Summers said. "Harry, you got their tickets back?"

Mr. Graves nodded and held up the slips of paper. "Put them in the box, then," Mr. Summers directed. "Take Bill's and put it in."

"I think we ought to start over," Mrs. Hutchinson said, as quietly as she could. "I tell you it wasn't fair. You didn't give him time enough to choose. Everybody saw that."

Mr. Graves had selected the five slips and put them in the box, and he dropped all the papers but those onto the ground, where the breeze caught them and lifted them off.

"Listen, everybody," Mrs. Hutchinson was saying to the people around her.

"Ready, Bill?" Mr. Summers asked, and Bill Hutchinson, with one quick glance around at his wife and children, nodded.

"Remember," Mr. Summers said, "take the slips and keep them folded until each person has taken one. Harry, you help little Dave." Mr. Graves took the hand of the little boy, who came willingly with him up to the box. "Take a paper out of the box, Davy," Mr. Summers said. Davy put his hand into the box and laughed. "Take just one paper," Mr. Summers said. "Harry, you hold it for him." Mr. Graves took the child's hand and removed the folded paper from the tight fist and held it while little Dave stood next to him and looked up at him wonderingly.

"Nancy next," Mr. Summers said. Nancy was twelve, and her school friends breathed heavily as she went forward, switching her skirt, and took a slip **daintly**¹ from the box. "Bill, Jr.," Mr. Summers said, and Billy, his face red and his feet over-large, nearly knocked the box over as he got a paper out. "Tessie," Mr. Summers said. She hesitated for a minute, looking around **defiantly**², and then set her lips and went up to the box. She snatched a paper out and held it behind her.

"Bill," Mr. Summers said, and Bill Hutchinson reached into the box and felt around, bringing the hand out at last with the slip of paper in it.

The crowd was quiet. A girl whispered, "O hope it's not Nancy," and the sound of the whisper reached the edges of the crowd.

"It's not the way it used to be," Old Man Wamer said clearly.
"People ain' t the way they used to be."

1. daintily : in a neat manner = อย่างเรียบร้อย
2. defiantly : disobediently = แสดงท่าทางไม่เชื่อฟัง

"All right," Mr. Summers said. "Open the papers. Harry, you open little Dave's."

Mr. Graves opened the slip of paper and there was a general sigh through the crowd as she held it up and everyone could see that it was blank. Nancy Bill, Jr., opened theirs at the same time, and both beamed and laughed, turning around to the crowd and holding their slips of paper above their heads.

"Tessie," Mr. Summers said. There was a pause, and then Mr. Summers looked at Bill Hutchinson, and Bill unfolded his paper and showed it. It was blank.

"It's Tessie," Mr. Summers said, and his voice was hushed. "Show us her paper, Bill."

Bill Hutchinson went over to his wife and forced the slip of paper out of her hand. It had a black spot on it, the black spot Mr. Summers had made the night before with the heavy pencil in the coal-company office. Bill Hutchinson held it up, and there was a stir in the crowd.

"All right, folks," Mr. Summers said, "Let's finish quickly."

Although the villagers had forgotten the ritual and lost the original black box, they still remembered to use stones. The pile of stones the boys had made earlier was ready; there were stones on the ground with the blowing scraps of paper that had come out of the box. Mrs. Delacroix selected a stone so large she had to pick it up with both hands and turned to Mrs. Dunbar. "Come on," she said. "Hurry up."

Mrs. Dunbar had small stones in both hands, and she said, grasping for breath, "I can't run at all. You'll have to go ahead and I'll catch up with you."

The children had stones already, and someone gave little Davy Hutchinson a few pebbles.

Tessie Hutchinson was in the center of a cleared space by now, and she

held her hands out **desperately** as the villagers moved in on her. "It isn't fair," she said. A stone hit her on the side of the head .

Old Man Warner was saying, "Come on, come on, everyone." Steve Adams was in the front of the crowd of villagers, with Mrs. Graves beside him.

"It isn't fair, it isn't right," Mrs. Hutchinson screamed, and then they were upon her.

1. desperately : hopelessly = อย่างสิ้นหวัง

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

เมื่อเปิดเรื่องกล่าวถึง เช้าวันที่ 27 มิถุนายน ในฤดูร้อนเวลาประมาณ 10 นาฬิกา คนในหมู่บ้านมารวมกันที่ลานกว้างแห่งหนึ่ง ระหว่างไปรษณีย์กับธนาคารเพื่อรอพิธีการจับสลากลอตเตอรี่ ในบางเมืองประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ใช้เวลา 2 วัน ดังนั้น จึงต้องเริ่มตั้งแต่วันที่ 26 มิถุนายน แต่สำหรับหมู่บ้านนี้มีประชากรเพียง 300 คน พิธีจึงใช้เวลาไม่เกิน 2 ชั่วโมง และคนในหมู่บ้านยังสามารถกลับไปรับประทานอาหารเที่ยงที่บ้าน

เด็ก ๆ ได้ทยอยมาชุมนุมกัน ในฤดูร้อนโรงเรียนของพวกเขาปิดเรียน พวกเขาจึงรู้สึกอิสระ หลังจากรวมกันอยู่เจียบๆ สักครู่หนึ่งก็แยกย้ายไปเล่นกัน Bobby Martin ได้เตรียมก้อนหินไว้เต็มกระเป๋ากางเกง และเด็กคนอื่นๆ ก็ปฏิบัติตามเขาบ้าง เช่น Harry Jones และ Dickie Dellacroix ได้เตรียมก้อนหินไว้ที่หัวมุมของลานที่มาชุมนุมกัน และเฝ้ากันไม่ให้คนอื่นมาแย่งไป สำหรับเด็กผู้หญิงนั้นยืนอยู่ข้างๆ คอยกัน และมองดูไปที่กลุ่มเด็กชาย และเด็กเล็กๆ ที่กำลังเกลือกกับฝุ่น และบ้างก็เกาะมือพี่ชายและพี่สาวไว้

พวกผู้ชายได้ทยอยมาชุมนุมข้างกองก้อนหิน และต่างก็มองหาลูกของตน กับคอยกันเรื่องการรอกสลากกับฝน รถแทรกเตอร์และภาษี สักครู่หนึ่งพวกผู้หญิงใส่ชุดอยู่กับบ้าน สวมเสื้อหนาวทับ เดินกันมา ต่างฝ่ายต่างทักทายกัน และซุบซิบนินทา ก่อนจะไปรวมกับสามีของตน เมื่อไปสนทนากับสามีแล้วจึงเรียกลูกของตน เด็กๆ ปลอຍให้พ่อแม่เรียกถึง 4-5 ครั้ง จึงยอมเดินไปหาพ่อแม่ของตน Bobby Martin หนีการเกาะกุมของพ่อแม่ หัวเราะและวิ่งกลับไปสู่กองก้อนหิน พ่อต้องพูดเสียงดังเด็ดขาด Bobby จึงเดินกลับอย่างรวดเร็ว และยืนอยู่ระหว่างพ่อกับพี่ชายคนโตสุดของเขา

ประเพณีการจับสลากลอตเตอรี่ได้มีมานานแล้ว ในปีนี้ Mr. Summers ทำหน้าที่เป็นประธาน เขาชอบทำงานเพื่อส่วนรวม เป็นผู้มีอารมณ์ร่าเริง และเป็นเจ้าของกิจการ

เหมืองแร่ แต่เขาเป็นคนโชคร้ายที่มีภรรยาอยู่ เขามาถึงลานพิธีพร้อมกับกล่องไม้สีดำ เสียงคน
ฮือฮาขณะที่เขามาถึง เขาโบกไม้โบกมือกับประชาชนและกล่าวว่า “ค่อนข้างสายไปหน่อย
วันนี้” นายไปรษณีย์ชื่อ Mr. Graves เดินตาม Mr. Summers เขาถือเก้าอี้สามขา และ
วางเก้าอี้ไว้ตรงกลางลานพิธี Mr. Summers วางกล่องบนเก้าอี้ตัวนี้ เขากล่าวว่ามีใครจะช่วย
เขาไหม Mr. Martin และบุตรชายคนโตสุดชื่อ Baxter ก้าวเข้าไปช่วย เขาช่วยจับกล่อง
ขณะที่ Mr. Summers คนกระต๊ากในกล่องให้ทั่ว

พิธีจับสลากลอตเตอรี่มีความเป็นมาอย่างไรนั้นไม่ทราบ แต่การใช้กล่องดำในพิธีนี้มีมา
ก่อนที่ Old Man Warner ชายที่มีอายุมากที่สุดในหมู่บ้านเกิดเสียด้วยซ้ำ Mr. Summers ได้
เคยพูดถึงการที่จะทำกล่องใหม่มาหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่มีการทำใหม่เสียที สำหรับกล่องไม้อันที่
ใช้อยู่ในปัจจุบันใช้จนเก่าคร่ำคร่าและสีลอกหมด

ในสมัยก่อนได้เอาเศษไม้มาทำสลาก ซึ่งอาจจะเหมาะเมื่อหมู่บ้านยังเล็กอยู่ แต่
ปัจจุบันจำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องใช้กระดาษแทนเศษไม้ ในคืนวันที่
26 Mr. Summers และ Mr. Graves ได้ช่วยกันทำสลากและใส่ไว้ในกล่อง เสร็จแล้วจึงนำ
กล่องไปเก็บไว้ในตู้เซฟที่บริษัทของ Mr. Summers และปิดไว้จนกระทั่ง Mr. Summers ไป
นอนที่ลานพิธีในวันรุ่งขึ้น ในเวลาอื่นกล่องนี้ถูกนำไปไว้ตามที่ต่างๆ อย่างเช่นในปีหนึ่งไว้ที่
ยุ้งข้าวของ Mr. Graves และในอีกปีหนึ่งอยู่ในห้องเก็บของในไปรษณีย์

ก่อน Mr. Summers จะเปิดพิธี มีเสียงจากคนที่มาชุมนุมคุยกันดังไปหมด จำนวน
สลากที่อยู่ในกล่องเท่ากับจำนวนพลเมือง ขณะที่ทุกคนกำลังคอยพิธีเปิดอยู่นั้น Mrs. Hutchinson
เดินมาในพิธีด้วย นางเกือบลืมไปว่าวันนี้เป็นวันจับสลากลอตเตอรี่ แต่พอเธอมองไปทาง
หน้าต่าง เห็นพวกเด็ก ๆ ไปกันหมด นางจึงนึกขึ้นได้

ทุกคนในเมืองไม่สามารถหลีกเลี่ยงการจับสลากได้ เช่น Clyde Dunber ที่ขาหัก
Mr. Summers ต้องถามในพิธีว่า ใครจะจับสลากให้เขา เมื่อภรรยาของเขารับอาสาจะจับให้
Mr. Summers ก็ถามว่า ไม่มีลูกที่จะจับให้ได้หรือ ในที่สุดบุตรชายที่ชื่อ Watson ทำหน้าที่
แทนแม่ให้

Mr. Summers อธิบายถึงวิธีการจับสลาก เขาจะเรียกชื่อหัวหน้าครอบครัวทีละคน
ออกมาจับ เมื่อจับแล้วให้ทุกคนเปิดไว้ก่อน จนกว่าทุกคนจะจับหมด เมื่ออธิบายเสร็จ พิธีก็
เริ่มขึ้น Mr. Adams เป็นผู้ที่ถูกเรียกเป็นคนแรก จากนั้นก็ตามด้วย คนอื่นๆ แม้กระทั่งตัว
Mr. Summers เอง จะเห็นว่าประชาชนไม่สนใจต่อคำอธิบายของ Mr. Summers มากนัก
เพราะพิธีแบบนี้มีมาหลายครั้ง ในขณะที่จับสลากนั้นสีหน้าท่าทางของแต่ละคนเอาจริงเอาจัง

เช่น ตอนที่ Clark Delacroix ถูกเรียกให้ออกไปจับ ภรรยาของเขาต้องกลั้นหายใจเมื่อสามมี
ก้าวไปข้างหน้า เพราะนางกลัวว่าสามีจะเป็นผู้ที่จับได้โดยที่ทุกคนกลัวกันมาก คือ มีจุดดำอยู่
บนสลาก เพราะนั่นหมายถึงเขาต้องถูกประหารชีวิตด้วยก้อนหินจนกว่าเขาจะตายไป

ระหว่างจับมีบางคนแสดงความเบื่อหน่ายต่อพิธี เช่น Mr. Adams กล่าวว่าในบางที่
พิธีจับสลากได้เลิกไปหมดแล้ว หรือแม้แต่ Old Man Warner พูดอย่างเอือมระอาว่า ตลอด
ชีวิตของเขาครั้งนี้เป็นครั้งที่ 77 ที่เขาได้ร่วมในพิธีแบบนี้

เมื่อทุกคนจับหมดแล้ว ทุกคนอยู่ในลักษณะที่หายใจไม่ทั่วท้อง จนกระทั่ง
Mr. Summer สั่งให้ทุกคนเปิดดูสลาก เสียงผู้หญิงถามกันว่าใครเป็นผู้ที่ได้สลากใบนั้น และทุก
คนก็ทราบว่าเป็น Bill Hutchinson ผู้ซึ่งยืนเงียบและมองดูกระดาษในมือของเขา แต่ทันใดนั้น
Mrs. Hutchinson ภรรยาของเขาก็ตะโกนบอก Mr. Summers ว่า เขาไม่ให้เวลาสามีของนาง
เท่าที่ควร มันจึงไม่ยุติธรรม Mrs. Delacroix และ Mrs. Graves กล่าวว่า ขอให้ Mrs. Hutchinson
ใจกว้างกว่านี้เพราะทุกคนได้รับเวลาเท่าๆ กัน Bill หันไปบอกภรรยาของเขาให้เงียบ เมื่อมี
ผู้ร้องเรียนว่าไม่ยุติธรรม Mr. Summers จึงถาม Bill ว่า เขาจับสลากให้กับครอบครัวใช้ไหม
และยังมีครอบครัวอื่นในตระกูล Hutchinson ไหม Mrs. Hutchinson ตะโกนว่ามี Don และ
Eva ให้ทั้งคู่มีโอกาสนี้บ้าง Mr. Summers ตอบ Mrs. Hutchinson ว่า นางน่าจะรู้ว่าบุตรสาว
ควรจับสลากในครอบครัวของสามี Mrs. Hutchinson ตอบว่าไม่ยุติธรรม แต่ Bill กล่าวอย่าง
เสียใจว่ามันยุติธรรมแล้วที่ให้ลูกสาวจับอยู่ในครอบครัวของสามี Mr. Summers ถามอย่าง
เป็นทางการว่า คนที่จับให้ครอบครัวคือ Bill และคนที่จับให้แต่ละบ้านในตระกูลก็คือ Bill
อีก Bill ตอบว่าใช่ Mr. Summers จึงถามต่อว่ามีลูกทั้งหมดกี่คน Bill ตอบว่ามี 3 คือ Bill
Jr. Nancy และ Dave และเขาเองกับภรรยาของเขา

Mr. Summers หันไปสั่งให้ Harry Graves เอากระดาษของครอบครัว Bill กลับมา
หมด Mr. Graves นำกระดาษทั้งหมดคืนมา และหย่อนลงไปใหม่ในกล่อง ในที่สุดครอบครัว
ของ Bill จับสลากใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยใช้กติกาแบบแรก คือ ทุกคนหยิบเอาสลากขึ้นมา 1 ใบ
ห้ามเปิดจนกว่าทุกคนจะจับทั่วกันก่อน คราวนี้ Dave Nancy และ Bill Jr. จับด้วยตนเอง เมื่อ
ทุกคนได้สลากแล้ว Mr. Summers สั่งให้เปิด และให้ Mr. Graves ช่วยเปิดของ Dave ได้ยิน
เสียงทุกคน ถอนใจเพราะกระดาษของ Dave เป็นกระดาษเปล่า ในขณะที่ Nancy และ Bill
Jr. เปิดดูของตนเอง แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะ

Mr. Summers หันไปเรียก Tessie (ขณะที่ Bill เองก็เปิดดูกระดาษของเขา แต่เป็นกระดาษเปล่า) ให้เปิดดูกระดาษของนาง Bill ตรงไปที่ภรรยาของเขา แล้วใช้กำลังเปิดดูกระดาษของนาง ปรากฏว่าสลากที่นางจับได้มีจุดดำอยู่บนนั้น เป็นจุดดำที่ Mr. Summers ได้ทำให้ด้วยดินสอที่บริษัทของเขาในคืนก่อนการจับสลาก มีเสียงฮือฮาในหมู่คน พร้อมกับ Mr. Summers บอกให้คนอื่น ๆ รีบจัดการพิธีในวันนี้ให้เสร็จ และแล้วทุกคนที่มีก้อนหินถือไว้ในมือตรงรี่ไปหาเพื่อทำร้าย Mrs. Hutchinson เป็นเวลาเดียวกับที่นางร้องว่า "ไม่ยุติธรรม"

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

นักศึกษาอยากอยู่ในหมู่บ้านดังในเรื่องนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) จะเห็นได้ว่า Jackson ได้นำเสนอตัวละครหลายครอบครัวดังนี้

ครอบครัวที่ 1 มี	Bill Hutchinson Tessie Hutchinson Bill Hutchinson, Jr. Nancy Hutchinson Davy Hutchinson หรือ Dave
ครอบครัวที่ 2 มี	Mr. Summers Mrs. Summers
ครอบครัวที่ 3 มี	Mr. Harry Graves Mrs. Graves
ครอบครัวที่ 4 มี	Mr. Martin Mrs. Martin Baxter Martin บุตรชายคนโตสุด
ครอบครัวที่ 5 มี	Mr. Clark Delacroix Mrs. Delacroix
ครอบครัวที่ 6 มี	Clyde Dunbar Watson

นอกนั้นยังมี

Andrew Bantham, Old Man, Warner, Steve Adams เป็นต้น

การมีตัวละครมากมายเช่นนี้ ดูเหมือนจะทำให้เรื่องนี้ไม่ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีการเขียนเรื่องสั้น แต่การมีตัวละครมากมายเช่นนี้เพื่อให้สมเหตุสมผลว่า เป็นการชุมนุมของคนในหมู่บ้านที่มีจำนวนประชากรมากกว่า 300 คน เพื่อร่วมพิธีจับสลากลอตเตอรี่ และเลือกผู้เป็นแพะรับบาปให้มาลงโทษด้วยการขว้างปาด้วยก้อนหินจากทุกคนในหมู่บ้าน แม้ว่าจะเอ่ยชื่อถึงตัวละครมากมายก็ตาม แต่รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละครเหล่านี้เราจะไม่ทราบเลย ตัวละครเหล่านี้ถูกเอ่ยถึงในขณะมีพิธีเท่านั้น เช่นเราจะทราบแต่เพียงว่า Mr. Summers เป็นประธานในพิธี และเป็นเจ้าของกิจการเหมืองแร่ Mr. Graves เป็นนายไปรษณีย์ ส่วนคนอื่นๆ ก็รู้แต่เพียงเป็นคนในหมู่บ้าน สำหรับ Tessie Hutchinson ก็ทราบแต่เพียงว่านางเป็นแม่บ้านไม่มีการศึกษา มาร่วมพิธีเกือบไม่ทัน นางมีสามีชื่อ Bill และมีลูกอีก 3 คน รายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับครอบครัวของนางเราไม่ทราบ

3.2 การสร้างความขัดแย้ง (conflict)

Jackson ทำให้ความขัดแย้ง หรือ conflict ของตัวละครเด่นชัดขึ้นหลังจากเรื่องดำเนินไปจนคนในหมู่บ้านมารวมชุมนุมเพื่อจับสลากลอตเตอรี่ ทุกคนเกิดความขัดแย้งขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจึงจะหลุดพ้นจากการเป็นแพะรับบาป ทำทางของคนในหมู่บ้านตอนกำลังจับสลากต่างไปจากตอนพิธียังไม่เริ่ม ที่ยืมแย้มกระเข้าเข้าแย้มกัน เช่นตอนที่ Mrs. Hutchinson มาถึงพิธีช้ากว่าคนอื่น และนางถูกล้อในเรื่องนี้ Mrs. Hutchinson กล่าวยืมๆ ว่า ไม่ให้นางได้มีเวลาสะสางงานบ้านก่อนที่จะมาร่วมในพิธีหรือ ซึ่ง Jackson บรรยายไว้ดังนี้

Mrs. Hutchinson craned her neck to see through the crowd and found her husband and children standing near the front. She tapped Mrs. Delacroix on the arm as a farewell and began to make her way through the crowd. The people separated good close up humoredly to let her through; two or three said, in voices just loud enough to be heard across the crowd, "Here comes your Missus Hutchinson," and "Bill, she made it after all." Mrs. Hutchinson reached her husband, and Mr. Summers, who had been waiting, said cheerfully, "Thought we were going to have to get on without you. Tessie." Mrs. Hutchinson said, grinning, "Wouldn't have me leave

m'dishes in the sink, now, would you, Joe,?" and soft laughter ran through the crowd as the people stirred back into position after Mr. Hutchinson's arrival.

แต่พอถึงเวลาจับสลาก สีหน้าท่าทางของคนเหล่านี้ ก็เปลี่ยนไป เช่น มีอาการ ตื่นเต้น ทั้งนี้เพราะการจับสลากเป็นการชี้ชะตาของตนเองว่าจะยังอยู่ต่อไปหรือต้องตาย นี่เอง เป็นการชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งของทุกคนได้ชัด เช่น ตอนหนึ่งที่ Watson จับสลากและมีคนบอกเขาไม่ให้ตื่นเต้น แม้กระทั่ง Mr. Summers ก็บอกเขาให้จับดีๆ Jackson กล่าวไว้ดังนี้

"Watson." The tall boy came awkwardly through the crowd. Someone said, "Don't be nervous, Jack," and Mr. Summers said "Take your time, son."

หรือการบรรยายอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ทุกคนกลัวจะเป็นผู้จับสลากที่มีจุดดำ โบนันได้ ขออย่าให้เป็นคนใดคนหนึ่งในครอบครัวของตน การบรรยายตอนนี้เป็นดังนี้

After that, there was a long pause, a breathless pause, until Mr. Summers, holding his slip of paper in the air, said, "All right fellow." For a minute, no one moved, and then all the slips of paper were opened. Suddenly, all women began to speak at once, saying, "Who is it?" "Who's got it?" "Is it the Dunbars?" "Is it the Watsons?" Then the voices began to say, "It's Hutchinson. It's Bill." "Bill Hutchinson got it."

ในครั้งแรกที่ Bill จับได้นั้น Mrs. Hutchinson ก็ยังมีความขัดแย้งอยู่เพราะเนื่องจาก เป็นสามีของนาง นางจึงเรียกร้องให้มีการจับใหม่ แต่แล้วในที่สุด เธอก็ทราบว่านางไม่สามารถเอาชนะความขัดแย้งของนางเองได้ เพราะนางเองกลับเป็นผู้จับสลากโบนันได้ในครั้งที่สอง และไม่ต้องสงสัยเลยว่า นางจะหลุดพ้นจากความตายได้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

ถ้านักศึกษาเป็นผู้ที่จับสลากลอตเตอรี่ได้ใบที่มีจุดดำ และต้องถูกประหารชีวิตด้วยการให้ชาวบ้านใช้ก้อนหินขว้างปาใส่จนอาจจะต้องตายอย่าง Mrs. Hutchinson นักศึกษาทำอย่างไร

3.3 การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)

Jackson ใช้ลอตเตอรี่แทนความคิดหลายๆ สิ่ง เช่น อาจจะหมายถึงความป่าเถื่อน การขาดความรับผิดชอบ ด้วยการโยนความผิดให้ผู้อื่น การฝึกให้คนมีจิตใจโหดเหี้ยมมาตั้งแต่

เด็ก ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างพ่อ แม่ และลูก จะเห็นได้จากตอนที่ Bill Jr. และ Nancy จับได้สลากลอตเตอร์ในที่ว่างเปล่า ทั้งคู่หัวเราะออกมา หรือแม้แต่เด็กเล็กๆ อย่างเช่น Davy ที่ยังไม่รู้ประสีประสาอะไรยังถูกนำไปเข้าร่วมพิธีนี้ด้วยการส่งก้อนหินและสอนให้ Davy กระทำอย่างคนอื่นๆ Jackson กล่าวว่า The children had stones already, and someone gave little Davy Hutchinson a few pebbles. และเด็กเหล่านี้จะเป็นอย่างไรเมื่อพวกเขาโตขึ้น

3.4 ฉาก (setting)

หมู่บ้านที่มีพิธีจับสลากลอตเตอร์นี้ไม่มีชื่อ ไม่ทราบว่าจะตั้งอยู่ที่ใด Jackson ทำให้หมู่บ้านนี้ดูเหมือนเป็นหมู่บ้านที่มีตัวตนเป็นจริง ด้วยการสร้างเมืองนี้ให้เจริญเหมือนกับเมืองที่เจริญแล้วทั่วๆ ไป มีธนาคาร ไปรษณีย์ โรงเรียน ประชาชนมีอาชีพกิจกรรมที่ใช้เครื่องจักรทันสมัย เช่น รถแทรกเตอร์ เป็นต้น เราจะพบหมู่บ้านในลักษณะแบบนี้โดยทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา

3.5 แก่นเรื่อง (theme)

Jackson ต้องการชี้ให้เห็นว่าการทำลายล้างซึ่งกันและกัน ในหมู่มนุษย์มีมาทุกยุคทุกสมัยเหมือนกับ Jackson ต้องการจะบอกว่า ความน่ากลัวของชนลวกชนพอง หรือเรื่องสยองขวัญนั้นไม่ใช่อยู่แค่ในประสาทร้าง แต่อยู่ในมนุษย์ที่เราเห็นด้วยตนเองทุกวัน เหมือนในเมืองนี้ที่เห็นการทำลายชีวิตกันเป็นเรื่องที่พวกเขาต้องกระทำกัน จึงมีผู้กล่าวบ่นๆ ว่า มนุษย์เราเกิดมาเพื่อทำลายล้างกันเอง

Possible Theme อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. When a man is put into a critical situation, he will try in various ways to save his life .
2. If a man can pick a scapegoat to take his place at his death, he will do it.
3. Though the world is much developed, people in some parts of the world still have primitive minds.
4. It is believed that carnival animals are fierce, but it is said that people are much fiercer.

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากที่ให้ไว้มาสัก 2 ประโยค

3.6 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

ก. มีเหตุการณ์เดียว คือ ชาวบ้านมาชุมนุมในพิธีจับสลากของวันที่ 27 มิถุนายน และพิธีสิ้นสุดลงในวันเดียวกัน

ข. ตัวละครทุกคนในเรื่องมีความขัดแย้งอย่างเดียวกัน คือ ทำอย่างไรจึงจะให้ตนเองหลุดพ้นจากการเป็นแพะรับบาป ที่ต้องถูกประชาทัณฑ์ด้วยการได้รับการปาก้อนหินจากชาวบ้าน นักประพันธ์ได้ทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นเรื่องของ Mrs. Hutchinson แต่ผู้อ่านไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับนางเลย รู้แต่เพียงว่านางเป็นชาวบ้านคนหนึ่งเช่นเดียวกับตัวละครอื่นๆ นักประพันธ์ได้ใช้นางเป็นตัวแทนชี้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า ทุกชีวิตไม่ใช่เป็นของตนเองจะไม่รู้สึก และมักจะเข้าร่วมกิจกรรมสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนหมู่มากกำลังทำอยู่ แม้ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้นจะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนก็ตาม แต่ถ้าคราวใดตนเป็นผู้ที่ต้องรับการกระทำเหมือนเป็นการลงโทษจากผู้อื่นๆ ทั้งๆ ที่ตนเองไม่ได้ทำผิด เมื่อนั้นตนเองจะรู้สึกทันทีว่าไม่ยุติธรรมและจะเรียกร้องความยุติธรรมให้กับตนเอง ดังนั้นเรื่อง "The Lottery" จึงไม่ใช่เป็นเรื่องของตัวละครใดตัวละครหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะผู้อ่านไม่รู้รายละเอียดมากนักในตัวละครใดตัวละครหนึ่ง แต่เป็นเรื่องที่นักประพันธ์ต้องการจะพูดถึงความเป็นมาของพิธีการจับสลากตลอดเดี๋ย่มากกว่า

ค. นักประพันธ์ได้เน้นที่พิธีการจับสลาก ที่มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของชาวบ้านมากกว่า เพราะจะมีการพูดถึงพิธีจับสลากอยู่หลายตอน เช่น การพูดถึงกล่องใส่สลาก การใช้เศษไม้มาทำเป็นสลาก หรือจากคำพูดของ Old Man Warner ว่า เขาได้ร่วมในพิธีมาถึง 77 ครั้ง ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านคิดว่า อาจเป็นพิธีที่จัดขึ้นเพื่อสังเวียอะไรบางอย่างทำไมพิธีนี้จึงยังต้องมีอยู่ ทั้งๆ ที่เป็นพิธีที่ดูแล้วโหดร้าย เพราะเราจะดูได้จากคำพูดที่ว่า "Lottery in June, corn be heavy soon!"

บทสรุป

มนุษย์มีจิตใจได้สำนึกที่ชอบทำลายล้างผู้อื่น เพื่อเป็นการการระบายอารมณ์บางอย่างที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึก ดังจะเห็นได้จากการที่มนุษย์ล่าสัตว์หรือฆ่าสัตว์มาเป็นอาหาร หรือเป็นกีฬาที่ตนเองเห็นว่าสนุกสนาน โดยไม่ได้เห็นใจสัตว์ที่ต้องตกมาเป็นเหยื่อของตน ถึงแม้ว่ามนุษย์จะบอกว่าตนเป็นสัตว์ประเสริฐ มีอารยะธรรมที่เจริญแล้ว แต่จิตใจได้สำนึกที่ซ่อนเร้นอารมณ์อันน่ากลัวของมนุษย์ก็ยังมีปรากฏอยู่ตลอดมา

การประเมินผลท้ายบท

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. What did the townspeople do on the morning of June 27 th?
2. Who was Mr. Summers?
3. Who was his helper?
4. What did Old Man Warner say to Mr. Adams?
5. How was the lottery conducted?
6. Who first drew a lottery slip with a black spot on it?
7. How did Mrs. Hutchinson protest to protect her husband's life?
8. What did Mr. Summers do when there was a protest?
9. Who drew the lottery slip with the black spot?
10. What did she do when she knew that she was chosen a scapegoat?
11. What did the townspeople do with her?
12. What happened to her finally?